

FYLKESMANNEN I OSLO OG AKERSHUS

enig i, og hvor kryssende hensyn spiller inn. Mangelfull kunnskap om/eller ulik forståelse av regelverket, kan også forklare at nasjonale og regionale hensyn ikke alltid blir godt nok ivaretatt.

Regelstridig praksis kan som ovenfor nevnt forklares, men ikke aksepteres. Lovforslaget er ett blant flere tiltak som er egnet til å motvirke dette.

Fylkesmannen er enig i at man er avhengig av kunnskap om praksis dersom man skal kunne følge opp med veiledning og/eller omgjøring. For ivaretagelse av nasjonale hensyn er det ingen naturlig klageberettiget med mindre interesseorganisasjoner (som har ulike formål) engasjerer seg. Lovforslaget vil på den bakgrunn kunne foranledige en mer rettferdig og målrettet omgjøringspraksis, og samtidig avdekke behovet for veiledning. I dag er det mer tilfeldig hvilke vedtak som overprøves.

Fylkesmannen er enig i at tiltaket vil kunne bidra til å kartlegge hva som ligger til grunn for avvikende praksis slik at det blir enklere å sette inn hensiktsmessige tiltak. En mer omfattende kartlegging bør imidlertid, dersom det er hensikten, organiseres fra sentralt hold og ikke fylkesvis for å kunne gi et helhetlig bilde av situasjonen.

Fylkesmannen er enig i at innføring av hjemmel til å pålegge kommunene rapporteringsplikt, vil oppfordre kommunene til å bedre kvaliteten på sine vedtak. Denne effekten vil sannsynligvis inntre uavhengig av om fylkesmannen benytter hjemmelen eller ikke. Effekten vil naturlig forsterkes ved at fylkesmannen faktisk følger opp i de tilfeller det er behov for det. Tiltaket vil antagelig bli ulikt praktisert avhengig av hvilke ressurser og utfordringer som tilligger respektive fylkesmannsembeter og på bakgrunn av ulik vurdering av hva som skal til før man griper inn med kontroll. Vi regner med at departementet er kjent med den svakhet som ligger i dette.

Praktisering av kontrollen vil medføre økt ressursbruk både på grunn av flere omgjøringsvedtak, og på grunn av konkret eller generell veiledning som naturlig følger en avdekking av regelstridig praksis. Fylkesmannen er ikke enig i at tiltaket vil medføre tilvarende reduksjon i dagens utgifter, i alle fall ikke før en kvalitativt bedre praksis har blitt etablert.

Vi er usikker på om tiltaket vil kunne gi forventet bidrag til å redusere omdisponerings- og nedbyggingstakten i landbruket til det halve i henhold til målsettingen innen år 2010. Fokus på problemstillinger som ligger til grunn for lovforslaget vil imidlertid gi en klar oppfordring til kommunene om å skjerpe praksis dersom de vil beholde avgjørelsesmyndigheten i disse sakene. Her vil nok sentrale myndigheter ha bedre mulighet til å påvirke enn fylkesmannen. Alternative tiltak, som å opprette en tilsvarende hjemmel som i den nye plan og bygningsloven § 19 – 4, også for avgjørelser etter jord- og konsesjonsloven, bør vurderes dersom tiltaket som foreslått skulle vise seg å være utilstrekkelig.

På den bakgrunn mener vi at det vil være nødvendig å evaluere tiltaket når dette har fungert en stund.

Konklusjon.

Fylkesmannen i Oslo og Akershus er enig i at lovforslaget representerer et nyttig virkemiddel som bidrag til å oppnå nasjonalpolitiske mål i landbrukspolitikken og kvalitetssikre vedtak fattet i medhold av jord – og konsesjonsloven. Det fremstår som usikkert hvilken effekt

FYLKESMANNEN I OSLO OG AKERSHUS

tiltaket vil få, og det bør på den bakgrunn vurderes om ikke også andre tiltak bør iverksettes parallelt med dette. Uansett bør tiltaket følges opp med ressurser og med en evaluering etter noe tid.

Med hilsen

Hans J. Røsjorde

Lars Martin Julseth
landbruksdirektør

Godkjent og ekspedert i papirform uten underskrift.